

Arrest

nr. 156 664 van 19 november 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 juni 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 mei 2015 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 2 juni 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 juni 2015 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 september 2015.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat M. SAMPERMANS en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 mei 2015 tot afgifte van een inreisverbod, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 2 juni 2015.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

2.2 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Het middel lijkt ongegrond.

De bestreden beslissing is formeel gemotiveerd. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond. De bestreden beslissing geeft duidelijk artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet aan als juridische grond voor het nemen van de beslissing. De bestreden beslissing geeft eveneens de feitelijke overwegingen weer om te besluiten tot het uitreiken van een inreisverbod, met name dat “betrokkene geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (...) Een vroegere beslissing tot verwijdering werd zodoende niet uitgevoerd. Betrokkene werd bovendien door de Stad Mechelen reeds tweemaal geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.”

Ook de reden waarom het inreisverbod een termijn vermeldt van drie jaar wordt formeel gemotiveerd. De verschillende redenen worden opgesomd - met name dat hij illegaal het land binnenkwam en de verschillende aanvragen tot gezinshereniging en tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werden geweigerd en dat de verzoekende partij nooit aangetoond zou hebben effectief ten laste te zijn van de referentiepersoon – om tot de conclusie te komen dat “al deze elementen samen en in het belang van de immigratiecontrole wordt gekozen om een inreisverbod van 3 jaar op te leggen.”

Waar de verzoekende partij voorts aanvoert dat er tegen de weigering van de gezinsherenigingsaanvraag van de verzoekende partij een beroep aanhangig is bij de Raad en dat voormelde aanvragen geweigerd werden omdat er niet voldoende inkomsten waren en niet omdat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij effectief ten laste is van de referentiepersoon, is de Raad van oordeel dat zij hiermee kritiek uit ten aanzien van de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten maar niet tegen de bestreden beslissing. In casu gaat het echter om een beslissing tot afgifte van een inreisverbod. De kritiek is in deze mate dan ook niet dienstig. Bovendien wijst de Raad erop dat hij op 10 september 2014 bij arresten met nrs. 129 083 en 129 084 beide beroepen heeft verworpen, zodat deze beslissingen definitief zijn geworden.

Waar de verzoekende partij nog aanvoert dat het vragen van de opheffing van het inreisverbod slechts een theoretische mogelijkheid betreft en dat er geen enkele garantie bestaat dat de verzoekende partij de eerstkomende drie jaar terug zou kunnen reizen, merkt de Raad op dat deze kritiek louter hypothetisch is en geen afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt overigens uitdrukkelijk vermeld dat de verzoekende partij, onder meer indien zij voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen, steeds de opheffing van het inreisverbod kan vragen. Daarnaast lijkt de verzoekende partij ook kritiek te uiten op de vreemdelingenwet, waarover de Raad in het kader van zijn bevoegdheid als annulatierechter geen uitspraak mag doen.

De verzoekende partij voert in het kader van de schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM aan dat niet betwist wordt dat er wel degelijk sprake was van een familieleven met de Belgische grootvader, dat er niet onderzocht werd of het familieleven elders kan worden verdergezet en dat het prima facie onmogelijk lijkt dat haar grootvader gelet op zijn leeftijd en zijn centrum van belangen in België met haar mee naar het land van herkomst zou reizen.

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met het beweerde familieleven van de verzoekende partij, meer bepaald met de gezinsleden met de Belgische nationaliteit. De bestreden beslissing verwijst derhalve expliciet naar het gezinsleven van de verzoekende partij. De bestreden beslissing motiveert daarnaast dat het bestaan van het gezinsleven geen automatisch recht op verblijf geeft en dat de bestreden beslissing niet in disproportionaliteit staat met het gezinsleven. De kritiek van de verzoekende partij dat er geen rekening met haar gezinsleven werd gehouden, mist bijgevolg feitelijke grondslag. Bovendien is het ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing zonder deze in concreto te weerleggen, geen weerlegging van voormelde motieven. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

In het kader van de schending van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat, de bestreden beslissing een inreisverbod betreft en dat het in casu niet gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Volgens het EHRM moet er in dit geval onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63).

De Raad merkt vooreerst op dat de term “familie- en gezinsleven” zoals bedoeld in artikel 8, eerste lid van het EVRM een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. In zoverre de verzoekende partij verwijst naar de band die zij heeft met haar broer, laat de Raad gelden dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM, Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97). Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. In casu beperkt de verzoekende partij er zich toe te stellen dat zij een gezinsleven heeft met haar grootvader. De verzoekende partij toont hiermee echter niet aan afhankelijk te zijn van haar grootvader. Integendeel, uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat in het kader van de geweigerde gezinsherenigingsaanvragen de verzoekende partij niet aangetoond heeft effectief ten laste te zijn van de referentiepersoon, met name de grootvader. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Met betrekking tot haar privéleven voert de verzoekende partij geen elementen aan. Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.”

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies

wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4 Op 30 september 2015 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 3 november 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 21 september 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“VzP stelt dat omwille van het inreisverbod zij en haar partner elkaar gedurende drie jaar niet zullen kunnen zien. Haar partner kan haar niet vergezellen naar Marokko. VzP stelt dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar een eerder bevel en naar aanvragen, maar dat niet wordt gemotiveerd waarom er voor een termijn van drie jaar werd gekozen. De bestreden beslissing is onzorgvuldig en moet worden vernietigd.

VwP verwijst naar de beschikking en stelt dat de duur van drie jaar wordt gemotiveerd door de manifeste weigering om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en dat tevens de mogelijkheid van opschorting en opheffing wordt vermeld.

VzP vraagt zich bijkomend af waarom men eerst terug moet naar het land van herkomst om er een procedure tot opschorting of opheffing van het inreisverbod op te starten. Dit zou evengoed in België kunnen en is dus niet efficiënt.”

2.5 In de mate dat de verzoekende partij ter terechtzitting een schending van artikel 8 van het EVRM lijkt te willen aanvoeren door te wijzen op het gezinsleven met een partner, dient te worden opgemerkt dat zij het gezinsleven met haar partner voor het eerst ter terechtzitting opwerpt.

Aangaande voormeld artikel 8 dient te worden vastgesteld dat, opdat er sprake zou kunnen zijn van een schending, vooreerst een gezinsleven in de zin van dit artikel 8 aanwezig dient te zijn. De verzoekende partij stelt dat zij een partner heeft, maar toont deze beweerde relatie op generlei wijze aan. Zij beperkt zich derhalve tot loutere beweringen. Uit het verzoekschrift, noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat er een gezinsleven met een partner voorhanden lijkt. De verzoekende partij voerde in haar verzoekschrift overigens enkel een gezinsleven ten aanzien van haar grootvader aan, waarop in de beschikking van 21 september 2015 werd ingegaan.

2.6 Waar zij ter terechtzitting stelt dat *“VzP vraagt zich bijkomend af waarom men eerst terug moet naar het land van herkomst om er een procedure tot opschorting of opheffing van het inreisverbod op te starten. Dit zou evengoed in België kunnen en is dus niet efficiënt”* stelt de Raad vast dat de verzoekende partij hiermee kritiek op de vreemdelingenwet uit. De Raad merkt op dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort hierover uitspraak te doen. Hij mag enkel nagaan of de op het ogenblik van de bestreden beslissing geldende wetgeving op correcte wijze werd toegepast.

2.7 Voor zover de verzoekende partij op 30 september 2015 heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting voor het overige volhardt in het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift door dit middel gedeeltelijk te herhalen en zodoende geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 21 september 2015, laat de Raad gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen.

2.8 Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

Het middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET